



PERIÒDIC EDITAT PER LA JOVENTUT NACIONALISTA "LA FALÇ"

CRÒNICA

Ingerències

Sembla ja, que la repressió que s'ha vingut seguint en aquests darrers temps en contra dels obrers de Catalunya deu acabar-se.

Massa temps fà que la injustícia impera, i que sols són respectables els interessos i les vides d'uns, amb menyspreu de les dels altres.

Per humanisme, es revolta tota consciència civil, contra el terrorisme dut a cap pels més obligats a fer-lo desaparèixer. El crim, l'assassinat, ha traspassat els llindars de la gent dolenta on estava reclòs, per a fer-se arma dels mateixos que devien reprimir-lo.

HOMES, companys per humanitat, bons o dolents, no fà el càs, eren sustrets d'aqueixa vida, acompanyant-los a la mort, una mentida més indigna encare: fugien.

Ai de vosaltres, gent que us dieu Nacionalistes, i que heu aplaudit el crim de les altures. Ai de vosaltres, que dia vindrà que damunt vostre—si és que teniu consciència de l'idea que dieu professar—cauràn les mateixes armes que ara us han fet somriurer amb beneplàcid, al sapiguer el crim comés en els altres.

Indignes sou de sustentar una idea de llibertat. Esteu aclaparats pel materialisme, i si per dissort, algùn jorn surt de dintre vostre una actitud de revolta, si en ella moriu, no morireu amb glòria, morireu amb escarni fet per la ganyota orripilant dels que en sa mort us féren somriurer.

I ara, digueu si no és hora que la repressió cessi d'una volta?

Tot esperit humà ho reclama, sols s'hi oposa un mesquí materialisme i una casta disfregada, que amb forma d'Ingerència, obliga.

I que n'ès de fastigosa aquesta Ingerència.

El vinent divendres, dia 8, a les deu de la vetlla, tindrà lloc al nou estatge de la Joventut Nacionalista "La Falç", organitzada pel Comité de Propaganda, de dita entitat una

CONFERÈNCIA

a càrrec del

Dr. EDUARD XALABARDER I SERRA

que disertarà sobre el tema:

POLÍTICA D'ESQUERRA

EL CAS D'IRLANDA

(Continuació)

NOTA PRELIMINAR (1)

Creiem força del cas traslladar sencer a les planes d'ESQUERRA el fascicle n.º 12 de la col·lecció *Sinn-Fein*. Aquest fascicle, veritat que no diu res de nou als nacionalistes catalans que fa tants anys segueixen amb l'esglai al cor els epissodis de la lluita secular d'Irlanda contra el seu opressor; però dona una visió de conjunt del problema irlandès, que podrà servir per a desfer una pila de malentesos, massa corrents, sobre l'actuació dels heroics fills de la màrtir Irlanda.

De més a més, el trasllat del fascicle ens deixarà sentir franca i encoratjadora la veu d'un poble d'ànima tant gran que no l'han pogut abatre set centúries de lluita i contrast. En mants caires de la qüestió irlandesa trobarem punts de contacte amb la qüestió catalana: no res tindrà d'estrany, puix que el problema català, com el problema irlandès, no és la recerca d'una comoditat més, no és l'afany de conquerir una més abundant participació dels goigs purament materials; el poble irlandès lluita per la seva existència, lluita per ésser el que Deu ha volgut que fos: el poble irlandès no més vol que'l deixin ésser irlandès, ben irlandès. Però cal afirmar ja des d'ara que quan un irlandès diu

(1) Aquesta nota és del traductor del *The case of Ireland* (Ireland).

que vol ésser ben irlandès, no ho fà pas amb l'intent d'isolar-se moralment i trencar tota llei de relació amb el món que l'enrotlla, l'irlandès vol ésser ben irlandès, per ço car sap prou i de sobres que mai cap poble podrà promoure el benestar de la humanitat sens començar per sentir-se ben fort i vigorós en la seva individualitat ètnica.

Per tal de no entrebancar el text *sinn-feiner* amb notes que farien d'aquests articles el conte de mai acabar, copiarem tres o quatre dades sobre l'història d'Irlanda, presos d'un diccionari enciclopèdic, el nom del qual no és pas la cosa que fassi més al cas.

No direm gran cosa dels primers temps de la nació irlandesa, per la senzilla raó que tenim ganes de dedicar-los-hi un article exprés. Sols direm que els naturals del país, després d'haver rebutjat totes les escames de danesos i altres invasors, l'any 1155 vegeren la illa esvaïda pel Rei Enric II d'Anglaterra, de la dinastia normand.

Els irlandesos no s'avingueren mai amb uns dominadors que'ls eren tant estranys a ells com a la primitiva població d'Anglaterra; sols que a Anglaterra s'arribà a la fosa dels elements nadius amb els sobrevinguts, i a Irlanda això no s'ha conegut mai. Els irlandesos, per a lluitar contra d'un enemic tant poderós com la monarquia anglesa, s'al·liaren el segle XIV amb els escocesos, el segle XVI

amb els espanyols, els segles XVII i XVIII es refiaren principalment dels francesos.

El protestantisme everinà les coses de mala manera. Els anglesos, els uns de grat i els altres per força, acceptaren les innovacions del rei Enric VIII, els irlandesos mai; de llavors ençà el sentiment patriòtic, enlairat i enfortit per una ferma adhesió a la Religió catòlica, ha fet més i més pregón l'abisme que separa als dos pobles.

EL QUE VOL IRLANDA

Irlanda s'adreçà a la Conferència de la Pau esperant-ne el restaurament de la seva antiga i llegítima constitució com a Estat sobirà i independent. Ella reclama que li sigui reconeguda la nacionalitat, bo i acceptant els principis assentats pel President Wilson i admesos pels governants de totes les nacions belligerants en el terreny de la pràctica; ella reclama el dret de dirigir els seus propis destins de conformitat amb la voluntat del poble, manifestada per mètodes de sana democràcia.

LA NACIONALITAT IRLANDESA

No pot haver-hi qüestió sobre l'existència d'una nacionalitat irlandesa, sobre l'absoluta distinció entre la raça irlandesa i el poble anglès. Les característiques físiques del poble irlandès, el llenguatge, les tradicions, els costums i la història, ben pròpies, tot senyala una fonda ratlla de divisió entre aquest poble i el d'Anglaterra. Geogràficament és encara Irlanda menys una part d'Anglaterra que no pas Anglaterra de França.

L'ESPERIT NACIONAL SEMPRE VIGORÓS

Irlanda fou nació independent amb un sistema de govern unificat i completament organitzat, amb una civilització nacional i una cultura la més alta que existia en el seu temps de molt abans que cap altre de les actuals nacionalitats d'Europa prenguessin una forma definitiva. El país fou esvaït pels dominadors normands d'Anglaterra ja fa uns setcents cinquanta anys; mes ells no reeixiren fins passats quatrecent cinquanta anys a aconseguir una cosa que semblés predominar a Irlanda.

De la primera vinguda fins al dia d'avui no han deixat pedra per moure per tal d'esvaïr l'organització nacional, de destruir la unitat d'Irlanda, exterminar o expatriar la seva població, de bandejar-ne el llenguatge i la cultura. Mes la tenacitat de la raça, la seva resistència a deixar-se xuclar, el seu meravellós poder de refer-se han desafiat tots els esforços de l'invasor, i el poble irlandès roman avui un conjunt coherent i organitzat que no